

Derinimo pažyma

dėl išvados Saugomų teritorijų įstatymo Nr. I-301 1, 2, 5, 7, 9, 11, 13, 18, 20, 23, 25, 27, 29, 30, 31 ir 32 straipsnių pakeitimo, įstatymo papildymo 32¹ straipsniu ir įstatymo priedo pakeitimo įstatymo projektui pateikusių institucijų pastabų, į kurias neatsižvelgta

Išvadas pateikusi institucija, rašto data, Nr.	Pastaba, į kurią neatsižvelgta	Neatsižvelgimo priežastys
Kultūros ministerija, 2014-09-05 Nr.S2-2249	4. Siūlome patikslinti STĮ 20 straipsnio 10 dalį ir jame detalizuoti apsisistojimo vandens telkinio pakrantės apsaugos zonoje derinimo su žemės savininku tvarką (pvz., neaišku ką norintys apsisistoti pakrantėje asmenys turėtų daryti jei nepavyksta susisiekti su žemės savininku ar jo atstovu) ir nurodyti kokiais atvejais „žemės savininkas ar jo atstovas turi teisę nuspręsti neleisti apsisistoti pakrantėje“.	Neatsižvelgta į pasiūlymo dalį, kurioje siūloma nustatyti, kokiais atvejais žemės savininkas ar jo atstovas turi teisę nuspręsti neleisti apsisistoti pakrantėje. Aplinkos ministerija laikosi nuomonės, kad būtina atskirti ir skirtingai reglamentuoti asmenų teisę <i>praeiti</i> pakrantėmis ir teisę jose <i>apsistoti</i>. Projektu siūloma nustatyti naujus konkretesnius reikalavimus žemės savininkų veiklai pakrantėje, kad jie negalėtų trukdyti įstatymuose jau daugelį metų numatytai asmenų teisei nekludomai <i>praeiti</i> pakrante, tačiau taip pat siūloma konkrečiai įtvirtinti žemės savininkų teisę nuspręsti, ar jie leidžia kitiems asmenims ilgesnį laiką <i>apsistoti</i> privačioje žemėje. Manome, kad žemės savininkui turi būti suteikta teisė pačiam (ar per jo valia paskirtą atstovą) nuspręsti, ar leisti apsisistoti kitiems asmenims jam nuosavybės teise priklausančioje žemėje. Apsisprendimą gali lemti daugelis priežasčių, tarp jų asmens, būsto ar turto saugumo, psichologinės ir kitos priežastys, todėl vardinti atvejus, kada jis turi teisę nuspręsti neleisti apsisistoti pakrantėje, netikslinga. Manome, kad aukščiau minėtų teisių <i>praeiti</i> ir <i>apsistoti</i> atskyrimas ir skirtingas sureguliuojamas suteiktų reikiamą pusiausvyrą tarp Konstitucijos ginamų privačios nuosavybės teisių ir viešojo intereso – visuomenės teisės naudoti vandens telkinių pakrantes praejimui.

Žemės ūkio ministerija, 2014-09-04, Nr. 2D-3903(12.153)	5. Projekto 5 straipsniu keičiamo Įstatymo 9 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad poveikio aplinkai vertinimas turi būti atliktas, norint įrengti sodyboje vieną ne aukštesnę nei 15 m vėjo elektrinę sodyboje ar prie esamų ūkinių pastatų. Paminėtina, kad Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 49 straipsnis nustato atsinaujinančių išteklių energiją naudojančių energijos gamybos įrenginių projektavimo ir statybos reikalavimus vėjo elektrinėms, saulės šviesos energijos elektrinėms, saulės šilumos energijos kolektoriams priklausomai nuo įrengtosios galios, bet ne nuo aukščio. Pagal minėto straipsnio nuostatas mažesnės kaip 30 kW įrengtosios galios vėjo elektrinėms, saulės šviesos energijos elektrinėms, saulės šilumos energijos kolektoriams, šilumos siurbliams taikomi supaprastinti statybos reikalavimai. Be to, statybos techninio reglamento STR 1.01.07:2010 „Nesudėtingi statiniai“ priedo 1 lentelės 12 punkte nurodyta, kad vėjo elektrinės priskiriamos prie nesudėtingų statinių, jei jų galia mažesnė kaip 30 kW. Tokios galios vėjo elektrinės (nesudėtingo statinio) aukščio ribojimas nenustatytas. Atsižvelgdami į tai, kas išdėstyta, siūlytume suderinti Projekto ir Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo nuostatas. Taip pat siūlytume svarstyti galimybę, atsižvelgiant į aplinkos apsaugos reikalavimus užtikrinantį atsinaujinančių energijos išteklių naudojimą, nedrausti sodyboje ar prie ūkinių pastatų statyti ne tik vėjo elektrinių, bet ir saulės šviesos energijos elektrinių bei biudžujų jėgainių statybų savo ūkio reikmėms.
Saugomų teritorijų įstatymas nustato specialiuosius reikalavimus veiklai vietovėse, kurios dėl savo vertės yra paskelbtos saugomomis teritorijomis, todėl Projekto nuostatų suvienodinimas su Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo nuostatomis yra negalimas.	Pagal galiojančią įstatymo redakciją draudimas statyti vėjo jėgaines (Projektu keičiama į „vėjo elektrines“) taikomas gamtiniuose ir kompleksiniuose draustiniuose ir valstybiniuose parkuose. Tarp svarbiausių draustinių ir valstybinių parkų steigimo tikslų yra nurodoma, kad šios saugomos teritorijos steigiamos kraštovaizdžiui ir biologinei įvairovei išsaugoti, todėl apsisprendžiant, kad kai kuriais atvejais šiose saugomose teritorijose yra galima vėjo jėgainių statyba, svarbesnis jų parametras nei įrengtoji galia kW yra šių statinių aukštis dėl galimo poveikio kraštovaizdžiui ir gyvūnų migracijai.
Saulės šviesos energijos elektrinių įrengimas gali turėti reikšmingų neigiamų pasekmių gamtinių ir kompleksinių draustinių bei valstybinių parkų kraštovaizdžiui net ir tais atvejais, kai jos įrengiamos sodybose, todėl būtina apibrėžti daugiau konkrečių įrengimo sąlygų, kurių išsamus išdėstymas įstatyme būtų netikslingas. Dėl šios priežasties Projektu siūloma pavedti išimtis numatyti Vyriausybės tvirtinamuose gamtinių ir kompleksinių draustiniuose nuostatuose arba valstybinių parkų nuostatuose.	

8. <...> Dēl keičiamo 20 straipsnio 8 dalies paųymime, kad deklaravimas nēra privalomas, todēl siūlome nesieti ganyklos nustatymo išimtinai tik su deklaravimo faktu.	Vienas iš atvejų, kada pakrantės užtvėrimas būtų pateisinamas, yra jos naudojimas kaip ganykla. Sutinkame, kad žemės ūkio naudmenų ir kitų plotų deklaravimas nėra privalomas, tačiau laikomės nuomonės, kad nėra kito įrodymo būdo, kad žemės plotas naudojamas kaip ganykla, kuris būtų teisškai pagrįstas ir mažinantis piktnaudžiavimo galimybes.
11. <...>siūlome, patikslinti Projekto 14 straipsniu keičiamo Įstatymo 32¹ straipsnio 4 dalies 1 ir 2 punktus <...> nurodant tikslų kompensacijų išmokėjimo finansavimo šaltinį, t. y. iš Aplinkos ministerijai skirtų asignavimų, kai veiklos apribojimus nustato arba keičia valstybės institucija.	Įstatymą papildant 32¹ straipsniu, siūloma numatyti atvejus ir atitinkamus skirtingus lėšų šaltinius kompensacijoms išmokėti. Kompensacijų išmokėjimo iš valstybės biudžeto lėšų atvejų lėšų šaltinis lieka tas pats (valstybės biudžetas) nepriklausomai nuo to, kuri ministerija iš jai skirtų asignavimų faktiškai išmokės lėšas. Be Aplinkos ministerijos, tikėtina, kad savo asignavimuose lėšų poreikį šiam tikslui gali tekti numatyti ir kitoms ministerijoms, pvz., Kultūros ministerijai. Laikomės nuomonės, kad Įstatymu turi būti numatyta, kad kompensacijų už saugomose teritorijose nustatytus veiklos apribojimus apskaičiavimo ir išmokėjimo tvarką nustato Vyriausybė, įskaitant nuostatas dėl to, kuri ministerija kokiais atvejais numatys tam reikalingas lėšas jai skiriamuose asignavimuose.

Ulybaitis
2014-11-04

20141205